

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.978 van 21 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 april 2008 waarbij een visum type C wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MAKUBI, die loco advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 29 juli 2004 een aanvraag in om een visum type D te verkrijgen op grond van haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 1 maart 2006 werd het gevraagde visum geweigerd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken.

1.3. Op 3 mei 2007 diende verzoekster een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum type C.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken weigerde op 13 juli 2007 om een visum type C toe te staan.

1.5. Op 2 oktober 2007 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om een visum type C te verkrijgen.

1.6. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid weigerde op 22 april 2008 het gevraagde visum toe te kennen. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 6 mei 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

(...)

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

Geen bewijs van voldoende financiële dekking voor het voorziene verblijf

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd (aanvullen) de garant is onvoldoende solvabel om iemand ten laste te kunnen nemen gezien de werkloosheidsuitkeringen die betrokkene ontvangt. De vernoemde huurgelden werden niet in aanmerking genomen gezien daar onvoldoende duidelijk en officieel bewijs voor was.

Betrokkene vormt door zijn/haar gedrag een probleem voor de openbare orde gezien bij de (vorige) visumaanvraag werd vastgesteld dat er valse/vervalste documenten werden voorgelegd ter ondersteuning van de visumaanvraag.

Ontbreken uittreksel uit akte huwelijksaangifte op het moment van de aanvraag werd er geen actuele uittreksel uit de akte van aangifte van een huwelijk overhandigd.

(...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 164 van de Grondwet, van artikel 1320 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van het vertrouwensbeginsel. Tevens stelt verzoekster dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan.

2.1.1. De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 164 van de Grondwet en artikel 40 van de Vreemdelingenwet miskent, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

2.1.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte

beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, aangezien zij deze motieven weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

2.1.3. Verzoekster betoogt in wezen dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en voert dus een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van een aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing omvat drie motieven die elk op zich volstaan om de bestreden beslissing te onderbouwen.

2.1.3.1. Met betrekking tot het eerste motief - de vaststelling dat de garant waarop verzoekster een beroep doet onvoldoende solvabel is - stelt verzoekster dat verweerder ten onrechte weigert rekening te houden met het gegeven dat de garant naast een werkloosheidsvergoeding tevens elke maand 2500 euro aan huurgelden ontvangt. Zij geeft aan dat verweerder artikel 1320 van het Burgerlijk Wetboek schendt door te motiveren dat de huurgelden niet in aanmerking kunnen genomen worden aangezien er inzake deze huurgelden *“een onvoldoende duidelijk en officieel bewijs”* voorligt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een bewijs voorgelegd heeft dat haar garant, die tevens haar partner blijkt te zijn, sedert 1995 werkloos is en een werkloosheidsvergoeding ontvangt. Daarnaast werden stukken overgemaakt waaruit kan afgeleid worden dat de garant van verzoekster eigenaar is van een onroerend goed in België en dat deze persoon een zichtrekening heeft die op naam staat van hemzelf en zijn ex-echtgenote. Op deze zichtrekening werd in de maanden mei, juni en juli 2007 telkens 2500 euro gestort. Uit de aan het bestuur ter beschikking gestelde documenten kan evenwel niet uitgemaakt worden door wie deze stortingen gedaan werden en of deze stortingen enkel voor de garant van verzoekster bestemd zijn of ook voor zijn ex-echtgenote. Door bankrekeninguittreksels over te maken waaruit voortvloeit dat geldsommen van de zichtrekening overgeschreven werden naar de spaarrekening van de garant kan evenmin afgeleid worden dat de in de maanden mei, juni en juli 2007 overgemaakte bedragen huurgelden zijn die louter aan de garant van verzoekster toekomen. Het attest waarin vermeld wordt dat alleen de garant van verzoekster kan beschikken over de geldsommen op de zichtrekening is voorts niet ondertekend. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om te stellen dat er een onvoldoende duidelijk en officieel bewijs werd aangebracht dat de garant zelf over regelmatige huurinkomsten beschikt.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 1320 van het Burgerlijk Wetboek slechts de bewijswaarde van authentieke en onderhandse akten tussen contracterende partijen regelt, zodat niet kan ingezien worden hoe deze bepaling in casu zou kunnen toepasselijk of miskend zijn en hoe de verwijzing naar deze bepaling afbreuk zou kunnen doen aan voorgaande vaststelling.

2.1.3.2. In het tweede motief wordt geduid dat ook geen visum kan toegestaan worden omdat verzoekster in het verleden gebruik maakte van valse of vervalste documenten en dus een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoekster zet uiteen dat haar Belgische partner toen hij, ondanks het feit dat hij reeds met een Belgische vrouw gehuwd was, in 1995 met haar in het huwelijk trad niet wist dat dit huwelijk in België niet geldig zou zijn. Zij benadrukt dat polygamie in Pakistan toegelaten is en dat zij zelf steeds ter goeder trouw heeft gehandeld. Daarnaast stelt zij dat zij nooit een vals document heeft gebruikt en dat zij verbaasd is dat vergissingen die in het verleden gebeurden nu tegen haar gebruikt worden.

Verzoekster erkent dat zij reeds in 1995 een huwelijk afsloot met haar Belgische garant. Uit een schrijven van de consul van de Belgische ambassade te Islamabad blijkt dat verzoekster bij een vorige visumaanvraag een akte neerlegde om te bewijzen dat zij niet in 1995 in Pakistan met deze man in het huwelijk trad doch wel op 24 oktober 2003 en dus nadat haar garant uit de echt gescheiden was van zijn Belgische vrouw. Het bestuur stelde vast dat de huwelijksakte vervalst was en weigerde het visum. De Raad kan, gelet op het feit dat verzoekster nu toegeeft reeds in 1995 een huwelijk te hebben afgesloten en tevens een huwelijksakte neerlegde waaruit moest blijken dat het huwelijk pas in 2003 werd aangegaan, niet inzien hoe verzoekster nog kan voorhouden dat zij nooit een vals document gebruikt heeft.

2.1.3.3. Inzake het derde motief dat de bestreden beslissing onderbouwt - de vaststelling dat geen actueel uittreksel uit de akte van aangifte van een huwelijk werd overhandigd - betoogt verzoekster dat het legitieme vertrouwen dat zij mocht hebben geschonden wordt. Zij wijst er op dat zij twee keer een uittreksel overmaakte en dat haar Belgische partner de akte diende te laten verlengen. Zij licht toe dat het gegeven dat dit document niet meer actueel is het gevolg is van de lange behandelingsduur van haar visumaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekster slechts een attest overmaakte waaruit blijkt dat een huwelijk gepland werd op 18 augustus 2007 en haar visumaanvraag ingediend werd op 2 oktober 2007, zodat het correct is wanneer gemotiveerd wordt dat op het ogenblik van de aangifte geen "actueel" uittreksel werd overgemaakt en verzoekster ten onrechte stelt dat de behandelingsduur van de derde visumaanvraag enig effect had op de actualiteit van de door haar voorgelegde stukken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1320 van het Burgerlijk Wetboek en van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond. Er wordt evenmin enige kennelijke appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

2.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geeft verzoekster aan dat zij reeds zes jaar tevergeefs poogt om zich met haar partner te herenigen en dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten die voortvloeien uit het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner, die van Pakistaanse origine is, in haar land van herkomst te verblijven. Onder deze omstandigheden kan niet gesteld worden dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoekster en kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.1.5. Ook een schending van artikel 12 van het EVRM, dat het recht om te huwen en een gezin te stichten omvat, wordt niet aangetoond. Verzoekster kan immers zonder enig probleem in Pakistan in het huwelijk treden. Zij deed dit trouwens reeds in 1995 en houdt voor dat dit huwelijk in Pakistan rechtsgeldig is. Niets verhindert haar voorts om een gezin te stichten met haar partner.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.

